

ת"פ 2135/11 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד
סתפני קובלצ'וק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 19-11-2135 מדינת ישראל נ' קובלצ'וק
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אינה קצובסקי

ג ג ד

הנאשםת

סתפני קובלצ'וק

ע"י ב"כ עו"ד שרון גואטה

הכרעת דין

1. נגends הנאשםת הוגש כתוב אישום המיחס לה עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בנגד לסעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; ואוּמִים, בנגד לסעיף 192 לחוק העונשין.

על פי העובדות ביום 19.3.19 בשעה 12:50 ברחוב קלואזנר 18 ברעננה חנתה הנאשםת את רכבה בין שתי חניות רכבים אנכיות, באופן שמקשה את הكنيה לאחת החניות. בנסיבות אלה, חנתה גם אורלי מנדلسון (להלן - **המתלוננת**) סמור למקום כששני ילדי הקטינים ישבו במושב האחורי בתוך הרכב. לאור עסיה של המתלוננת בדבר האופן בו חנתה הנאשםת את רכבה בחניה כפולה פנתה אל הנאשםת בדרישה כי תחנה את רכבה בהתאם לסייען. לאחר חילופי דברים בין הצדדים, שפכה הנאשםת על רכבה של המתלוננת משקה שתיבו אינו ידוע במדויק למאשימה. הנאשםת תקפה את המתלוננת בכך שהכתה בפניה באמצעות כפוף ושרטה אותה בידייה הימנית. בהמשך למתואר, בעת שנסה המתלוננת מהמקום איימה עליה הנאשםת באומרה כי "**את הולכת למות**". כתוצאה ממעשה של הנאשםת נגרמו למתלוננת חבלות דומות נפיחות ושטף דם באוזן לחץ שמאל בפניה, נפיחות ושטף דם מעל השפה העליונה ומספר שריטות על ידה הימנית.

2. בתשובתה לכתב האישום הכחישה הנאשםת את המיחס לה, והגמ שהודתה במפגש בינה לבין המתלוננת במקום ובזמן הרלוונטיים לכתב האישום בוגר לענייני חניה, הכחישה כי תקפה את המתלוננת או כי איימה עליה במעמד זה. בנוסף טענה הנאשםת כי גם בנה בן ה-3 ישב ברכבה אותה עת כאשר המתלוננת בעקבות עסיה על האופן בו

עמוד 1

חנתה, נגשה אל רכבה של הנאשמת פתחה את דלת הרכב והחלה לגדף אותה ולקראא לה בשמות גנאי (עמ' 3).

3. מטעם המאשימה העידו רס"ר אוראל טסה (ס"ירת שהגעה למקום), חדוה פוזנסקי (עדת ראייה), המתלוננת ורס"ר יגאל בר (החוקר).

כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **ת/1** - דוח פעללה מיום 10.3.19 מאות רס"ר אוראל טסה; **ת/1א'** - סרטון ממצלמת גופ ששל הסירת אוראל טסה למקום; **ת/2** - תמונות שצילמה המתלוננת במקום האירוע; **ת/3** - תעודה רפואית של המתלוננת מיום 24.6.19; **ת/4** - הودעת נשאמת מיום 28.5.19; **ת/5** - הודעת נשאמת מיום 21.3.19.

4. מטעם ההגנה העידו הנאשמת ובעה דاز, דן קובלצ'וק.

כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **ג/1** - דוח תובנות גופ מאות רס"ר יגאל בר מיום 20.6.19; **ג/2** - מזכיר מאות רס"ר יגאל בר מיום 20.6.19.

5. מדובר בסכוסף אודות מקום חניה בין הנאשמת למתלוננת, הגם שהמתלוננת לא התקוננה להחנות באחד מקומות החניה שתפסה הנאשמת והחלטה "להתערב" כשראתה שהנאשמת החנתה את רכבה ותפסה שני מקומות חניה. אין חולק שהנאשמת חנתה עם רכבה בחניה "כפולה", דהיינו על קו המפרד בין שתי חניות (**ת/4, ש' 4; ת/5, ש' 23; עמ' 23, ש' 16**), כשהיא יושבת במושב הנהג ולצדיה בעלה דاز ובנה בן-3 ישוב במושב האחורי. עוד אין מחלוקת כי בנסיבות אלה, נגשה המתלוננת לרכבה של הנאשמת וביקשה ממנה שתשיז את רכבה, ומכאן ואילך החלו חילופי דברים כשהצדדים חולקים אודות אופן המשך התרחשויות האירוע.

תמיצית פרשת התביעה

6. פרשת התביעה נסובה בעיירה סביב גรสטה של המתלוננת, הנתמכת באופן ממשי עדותה של עדת ראייה אוביקטיבית, חדוה פוזנסקי, אשר נכחה בחלקו הארי של האירוע, כמו גם בתיעוד ממצלמת הגוף של הסירת שהגעה למקום.

معدותה של **המתלוננת**, תושבת רעננה, עולה כי בבוקר האירוע הגיעו לגינה עם בנה הצעיר ואמה, לחגיגת פורים יחד עם מטפלות וילדים נוספים (עמ' 8, ש' 14-15). המתלוננת מתארת כי בשלב מסוים נאלצה לעזוב את הפעולות על מנת לנסוע ולהוציא את ילדיה הגדולים מבית הספר, והשארה את בנה הצעיר עם אמה במקום (עמ' 8, ש' 16-18). כשחזרה עם הילדים שישבו במושב האחורי חיפשה חניה ברחובות הסמוכים ולבסוף מצאה חניה במקום האירוע. לאחר שחנתה את רכבה ראתה ג'יפ מסווג שכרכוף במצב שחור חונה על פס לבן בין שתי חניות מולה (**ת/4, ש' 4; עמ' 8, ש' 19-21**). דלת הרכב הייתה פתוחה וברכב ישבה הנאשמת, שנראית לה צעירה, תיכונית, וכן ראתה בחור צעיר שעמד מחוץ לרכב, שבתחילתה חשבה כי הוא בנה או תיכונית בעצמו, והתברר שמדובר בעלה של הנאשמת. המתלוננת נגשה אליהם ואמרה להם שהם חונים על פס לבן וביקשה שייזו את הרכב לאחת החניות. המתלוננת אישרה שלמרות שהם ענו לה על כך בחויב, היא הוסיפה "**שזה לא יהיה לאורך עוד זמן ממושך**" (עמ' 8, ש' 24-2; עמ' 11, ש' 33-32; עמ' 13, ש' 2-5). המתלוננת סיפרה שההערכה الأخيرة עוררה את כusa של הנאשמת שענתה לה בתגובה:

"ומי את בכלל שתגידי לנו?" והמתלוננת ענתה לה: "את ילדה פרחה ואני אישת בת 41 ואני יודעת שהה לא חוקי איך שאמם חונים בצורה הזאת" (עמ' 8, ש' 26-25; עמ' 12, ש' 29-25).

מכאן ואילך האירוע החל להסלים ובינה ובין הנאשמת ובעה החלו חילופי קللות (עמ' 8, ש' 26-27). במהלך חילופי הדברים, ניגשה המתלוננת חזרה לרכבה, בה היי עדין הילדים ישבים במושב האחורי, והנאשمت באהה לעברה עם כוס משקה חד פעמי של שתייה חמה, שפכה על רכבת, התקרבה אליה במהירות והחלה לתקוף אותה פיזית תוך שהיא נותנת לה אגרוף או "כיפה" בפניה, שבדיעבד התברר לה כי זה הייתה באמצעות כפוף שנעלה (עמ' 8, ש' 29-27; עמ' 9, ש' 1-2; עמ' 13, ש' 17, ש' 28-31; עמ' 16, ש' 20-23).

[אין מחלוקת - הן בהתאם לתמונות והן בהתאם לעדותו של בעלה של הנאשמת - שהנאשמת נעה **כפכפים** בעת האירוע (עמ' 26, ש' 7; **ת/2**].

בשלב מסיים, כשהתקרבה אליה הנאשמת, ניסתה המתלוננת להתגונן מפניה ולהרחקה מעלה עם נפנוף מעיל של ילד שהוא ברכבה (כפי שהדגימה בבית המשפט), אך אינה זכרת אם זה היה לפני שתקפה אותה או לאחר מכן (עמ' 11, ש' 9-7, ש' 14-11; עמ' 13, ש' 22, ש' 24-22; עמ' 16, ש' 27; עמ' 9, ש' 5-6; עמ' 15, ש' 10, ש' 13, ש' 15, ש' 17). בהמשך תיארה המתלוננת שהנאשמת ובעלה עזבו את המקום, למקום הגיע רכב של הפיקוח העירוני והוא סיפרה לפפקח מה שקרה, ולאחר מכן הגיעו נידית משטרת עם שני שוטרים ולאחר שאלה הם הפנו אותה להגשת תלונה בתנהנה (**ת/1**; עמ' 9, ש' 7-11). לטענותה, למרות שבעלת חשש ולא רצתה שתגשים תלונה במשטרת, היא בחרה להגיש תלונה נגד הנאשמת (עמ' 9, ש' 15-16), וכי כתוצאה מהאירוע ולדיה הקטנים שנכוו ברכב נותרו בטרואה ובחרדות עד היום (עמ' 9, ש' 11-13).

7. כתוצאה מהמקרים נגרמו למצלונות שטפי דם על לחי שמאל ומעל לשפה, והוא לה שריטות מדומות על אמת יד ימין, זאת כתוצאה מאיילת הנאשמת בידה עם ציפורניה או מהטבעת שלה. המתלוננת צילמה את החבלות, וכן את הנאשמת, בעלה ורכbam, ומסרה את התמונות למשטרה **עוד באותו יום** (**ת/2**; עמ' 9, ש' 2-5; עמ' 18-20, ש' 29-28; עמ' 13, ש' 15), ויוםים לאחר האירוע פנתה לקבלת טיפול רפואי (**ת/3**). מהתעודה הרפואית מיום 21.3.19 עולה כי המתלוננת דיווחה על תקיפה של אישה, ואובחנו נפיחות ושטף דם באזור לחי שמאל ומעל לשפה העליונה, כמו גם שריטות על יד ימין, וניתנו לה 7 ימי מחלת (**ת/3**).

8. בתנהנה במשטרה מסרה המתלוננת את פרטיין של שתי עדות ראה לאירוע, חדוה פוזנסקי, שהעברית בפארק את הפעולות לפורים לילדים, ורחל, מטפלת נוספת שהיתה יחד עם חדוה במקום (עמ' 13, ש' 33; עמ' 10, ש' 14).

יאמר כבר עתה, כי **חדוה**, אשר חינוך המתגוררת אף היא ברעננה, **מחזקת** את גרסתה של המתלוננת.

معدותה עולה כי ביום האירוע, يوم לפני חג פורים, עשתה הפעלה לילדיים, אליה הגיעו גם המתלוננת עם בנה, ולמעשה חדוה הכירה את המתלוננת רק מאותה פעילות, ולא באופן אישי, ואף לא זכרה את שמה של המתלוננת כשהגיעה למשכן עדות בבית המשפט (עמ' 5, ש' 10-12), ומază האירוע לא היה לה כל קשר עימה (עמ' 6, ש' 16-17) - כל זאת **בניגוד**

לטענת הנואשת במשפטה לפיה כביכול היא מקורבת למתלוונת (**ת/5**, ש' 32, ש' 34).

בתום הפעולות הנicha חודה את ציוד הפעולה קרוב לחניה והלכה להביא את רכבה מרחק מה עלי מנת להעmis את הצוид לרכב. בדרךה לרכב ראתה את המתלוונת מגיעה עם רכבה למקום, השaira את התינוק עם מטפלת, ואמרה לה שהיא נסעת להביא את ילדה מבית הספר. כשחזרה חודה למקום עם רכבה לקחת את הצויד, ראתה את המתלוונת עומדת מחוץ לרכב בו שהתה הנואשת כשהיא ישבה ומדברת עימה (עמ' 5, ש' 13-16, ש' 19-17).

חודה מתארת **שלפטע המתלוונת החלה לצעוק**, חזרה לרכב שלא כשהנאשת ברכב השני יצאה לעברה (עמ' 5, ש' 19-21). בנסיבות אלה, הראתה לה המתלוונת **שריטות על ידה**, כשהיא מצביעה בעדותה בבית המשפט על **אמת יד ימין**, ואמרה לה "תראי מה היא עשתה לי, תראי מה היא עשתה לי" (עמ' 5, ש' 21-23).

חודה מתארת כי במהלך חילופי הדברים, היא נגשה אליו, ניטה להרגיע את הרוחות ולבקש שיפסיקו (עמ' 5, ש' 26), ככלבירה שמעה אותן אומרות אחת לשניה משפטים כמו "נתת לי מכות", "אני בסך הכל בקשתי שתזיזו את הרכב", "תפסת לי שני חניות", "אמרת לי שאני פרחה" וכו' (עמ' 5, ש' 27-28). עוד העידה חודה שכשעמדה ליד רכבה של המתלוונת ראתה שהילדים שלה במצב קשה, בוכים בכி קורע לב בתוך הרכב, הוציאה אותם ומסרה אותם לאחת המטפלות כדי שתתיקח אותם לגינה וחזרה למקום האירוע (עמ' 5, ש' 26-29).

בשלב זה, ראתה חודה **שהנאשת הלכה לכיוון הרכב של המתלוונת ותווך שנית לkerja את הcapeן שנעלה ונמנת המתלוונת סטירה בפנים**. חודה מתארת ש"היתה בשוק", אמרה להן שירגעו, ובשלב זה גם בעלה של הנואשת הגיע מכיוון הרכב, ניסה לדבר עם הנואשת וגם פנה למתלוונת, וחודה אמרה לו לлечת מהמקום וניסתה להרגיע את הרוחות (עמ' 5, ש' 29-32; עמ' 6, ש' 1-2; עמ' 7, ש' 22, ש' 24-26).

ציין שכבר בשיחה הראשונית שערק אליה השוטר יגאל בר לפני זימונה לגביות הودעה, תיארה חודה שהיא ראתה את המתלוונת ("האישה באותו הלבן") ניגשת לרכב הנואשת ("האישה ברכב השחור") ולאחר מכן **הנאשת מוריידה נעל ומכח את המתלוונת (נ/1)**.

בסוף דבר, לאחר שנקחה לראותה במצב נרגע, עזבה חודה את המקום (עמ' 7, ש' 31-32).

9. לגבי מצבה הנפשי של המתלוונת באירוע העידה חודה שהמתלוונת רעדת, הייתה היסטרית ובכתה, וכל הזמן ראתה לה את השritteot בידיה, **כשלפי תיאורה של חודה הזרוע הייתה אדומה מאוד, עם פצע פתוח קצת ומעט דם, ומהמכה על הלחי עם הcapeן נותר לה סימן אדום על הלחי** (עמ' 6, ש' 4-9; עמ' 7, ש' 11). גם בבדיקה הפעולה צינה השוטרת אוראל טסה כי המתלוונת (המודעה) "נשמעה נסערת" (**ת/1**).

מהימנות עדות התביעה

10. יאמר כבר עתה כי עדותן של המתלוונת וחודה הותירו רושם אמיתי ומהימן מאוד, ואני נותן להן משקל מכריע.

מהימנותה של חודה נובעת הן בשל העובדה כי היא אינה מכירה מי מצדדים, למעט היכרות שטחית וקצרה עם המתלוונת אף ביום האירוע (שאינו מתרשם שיש בה כדי להשפיע על עדותה), והן נוכח תוכן העדותמנה נזכר שהוא מדיקת מעידה רק אודות מה שקבעה בחושיה, ואני מבקשת להקל עם המתלוונת או להחמיר עם הנואמת.

כך, בדומה לעדותה של המתלוונת, מעידה חודה כי המתלוונת הודהה בפניה שגם היא הייתה "לא בסדר" בכך שהיא בנהמתה שהוא "פרחה" (עמ' 6, ש' 4-6, עמ' 7, ש' 15-17; עמ' 6, ש' 31-32; עמ' 7, ש' 1-3); היא מאשרת שלא ראתה את האירוע מתחילה או במלואו (עמ' 6, ש' 24, עמ' 7, ש' 26; עמ' 6, ש' 1-3); היא שוללת שרתה משקה שנשפך על הרכב של המתלוונת; מאשרת שלא שמעה איומים מצד הנואמת באירוע (עמ' 6, ש' 28, עמ' 6, ש' 30); ומעידה שלא ראתה את המתלוונת מנסה להדוף את הנואמת (עמ' 7, ש' 10-11, עמ' 7, ש' 14). זאת ועוד - למרות שרתה את השירות על ידה של המתלוונת ואף שמעה אותה אומרת שהנאמת עשתה לה זאת, חודה מקפידה להעיד כי **לא ראתה את הנואמת שורתה את המתלוונת הלכה** למשה, אלא ראתה אותה מכיה את המתלוונת בלחוי באמצעות הcpu (עמ' 7, ש' 19-20, ש' 22). לטענתה של חודה, מטפלת נוספת נזכרה במקום, **רחל**, אך היא עמדה רחוק יותר ממוקם האירוע, זאת מכיוון שחדוה ביקשה ממנה לשמר על בתה שנותרה בהרכב (עמ' 6, ש' 22). את העובדה שרחל מסרה במשטרה שרתה **רק ויכול בין הצדדים**, היא אינה יודעת להסביר אף עמדת על כך שהיא עצמה העידה רק אודות מה שרתה (**ג/1**; עמ' 7, ש' 4-9).

11. בכל הנוגע לעדותה של המתלוונת, הרי שזו קוהרנטי, סדרה ועקיבית, ללא כל סתיות, וגם הפרטים אוטם אינה זוכרת הם מועטים ושולטים, וניתן להסבירם בכך שהיא בינה בנסיבות רגשות בעיצומו של האירוע. למעשה, העניין המהוותי היחיד מرتبط בכך שהיא זוכרת אם המשקה שהנאמת שפה על רכבה היה מים או קפה, מכיוון שלטענתה הייתה נסערת כשנני לידי הקטנים נמצאים במושב האחורי, ועל כן גם לא צילמה זאת (עמ' 13, ש' 19); היא אינה זוכרת אם ניסתה להבריח את הנואמת עם נפנוף במועל לפני או אחרי שתקפה אותה; והאם כתוצאה מכך הנואמת ברחה לאחר (עמ' 11, ש' 7-9, עמ' 11, ש' 11-14); וכן אינה זוכרת שחדוה הוציאה את הילדים מהרכב ולקחה אותם (עמ' 9, ש' 30-33).

למול אלה, המתלוונת העידה **בגילוי לב** אודות התנהלות **שaina מחמיאה לה כלל ועיקר, ולקחה אחריות מלאה על חלקה בהתפתחות והסלמת האירוע**. לא זו אף זו - המתלוונת אינה מעידה אודות בדברים שלא ראתה, ובכלל זה אודות הכתה בלחוי **באמצעות cpu**, אותו לא ראתה בזמן אמת ודקה כسامра שנודיע לה על כך רק בדייבד, מיפה של חודה, ומפי בנה הקטן (עמ' 13, ש' 28-31).

באוטו אופן, מודה המתלוונת שפנתה לנואמת שchnerה עם רכבה על שתי חניות, למרות שכבר מצאה עצמה חניה אחרת ברחוב (עמ' 11, ש' 23-27, עמ' 12, ש' 28-30); מודה שהתנעה בצורה פטרנלית ולא יפה כאשר פנתה אל הנואמת ובעה בנימה מתנשאת כי חשבה שהם צעירים בתיכון (עמ' 11, ש' 32-33; עמ' 12, ש' 1-2; עמ' 13, ש' 3-5; עמ' 12, ש' 11-13; עמ' 16, ש' 12-16); מודה שהם ענו לה בחיחות בקשה שיזוז את הרכב (עמ' 12, ש' 3-5); מודה שהיא לא הסתפקה בכך והוסיפה לפנות לנואמת ולדרוש ש"זה לא יהיה לאורך זמן"; ומטעינה שرك בשלב זה התפרצה כלפי הנואמת (עמ' 12, ש' 6-7, עמ' 10). בנוסף, המתלוונת מודה בפה מלא שבמהלך האירוע נהגה **באלימות מילולית** עת כינתה את הנואמת "פרחה" ו"בת זונה" (עמ' 12, ש' 12, עמ' 13, ש' 1, עמ' 30-33; עמ' 12, ש' 1, עמ' 8) ואף מצטטת במפורש כי בתגובה לאמירה של הנואמת "מי את בכלל שתגיד לנו" ענתה לה המתלוונת **"את ילדה פרחה ואני אישת בת 41 וידעת שלא חוקי להחנות ככה"** (עמ' 12, ש' 25-29).

בכל הנוגע **לחבלות על גופה**, מצאתי כי אלה תואמות לחולוטן את גרסתה - השירותות מעידות כי מדובר בכך יד שרשתה (4 קווים מקובלים על אמרת היד) וشرط הדם בלחי ובחלק העליון של השפה מעיד על חבטה בכוח שהוטחה מצד זה של הפנים (**ת/2; ת/3**). לא זו בלבד שלא מצאתי כל דופי בעובדה לפיה המתלוונת פנתה לקבלת טיפול רפואי כימיים לאחר האירוע (פרק זמן סביר בהחלט בנסיבות), אלא שנית הסבר סביר על יהה לפיו היא חשה בכ Abrams בפניה רק בעבר יום או יומיים במסגרתם אף הופיע שטר הדם בלחי ובספה (עמ' 14, ש' 23-25). עובדות אלה מעידות שלא אצה לה הדרך "לעבות" את תלונתה או להגיזים שלא לצורך.

בכל הנוגע **לאיום מפני הנאשמה**, לא מצאתי בעובדה שחודה לא שמעה אותו כדי לכרכס במהימנותה של המתלוונת, הויאל ומדובר באירוע דין-אמי, מהיר וסוער, בעטיו אף חודה הייתה בסערת רגשות, ולא מן הנמנע שלא היה בקשר מתמשך באותו הרגע, או לא שמה לב לדברים בשל התמקדות במעשה התקיפה עצמו, אשר התרחש שנים ספורות קודם לכן (עמ' 15, ש' 19-20). אדרבא, עובדה זו רק מחזקת בעיני את הטענה כי המתלוונת לחודה לא דיברו ביניהן אודות האירוע כפי שהיעידה המתלוונת (עמ' 14, ש' 13), לא כל שכן תיאמו גרסאות.

בנסיבות אלה, בהן המתלוונת הותירה רושם אמין ומהימן מאוד בעדותה, ואף לקחה אחריות על ההतנהגות הקולוקלת מצדיה, אני נותן אמון **בכל** גרסתה, הן לעניין התקיפה והן לעניין האויומים, ומידיף אותה על פני גרסתם **המגמתית** של הנאשמה ובעלה (ראה להלן).

12. בכל הנוגע לרחל, הרי שלא נגבהה ממנה הودעה במשפטה והיא לא הובאה לעדות, זאת לאחר שמסרה בשיחה טלפוןית לחוקר שראתה **ויכוח מילולי בלבד** (**ג/1**; עמ' 14, ש' 2). בנזקודה זו יוער כי מעודותה של המתלוונת עולה כי בעת האירוע חוויתה רחל אירוע טראומטי אחר שהבהיר אותה, עם "בחור ערבי" שהיה במקום, וכן לטענהה הדבר מסביר מדוע לא הייתה עדת ראייה לכל האירוע (עמ' 14, ש' 3-7), אולם סוגיה זו לא הובירה די הצורך במהלך המשפט.

למען הסיק ספק יובהר כי המזכיר בעניינה של רחל אכן מכרכס במהימנותן של עדות התביעה, שכן בהיעדר גרסה מרחלי לא ניתן לידעו היכן עמדה, כמה זמן ומה בדיקות עשתה אותה עת. יתרה מכך, העובדה לפיה מהזכיר עולה שרחליל לא זכרה דבר (אף לא מה היה התוכן המילולי אותו כביכול שמעה) מצביעה על כך שלא מן הנמנע שהוא בעיקר ביקשה להרחיק את עצמה מהאירוע ולא ליטול חלק בהליך חקירתו של גביה הודה וממן עדות בבית המשפט (**ג/1**).

פרשת ההגנה

13. מעודותה של הנאשמת עולה כי עובר לאירוע חזרה יחד עם בעלה ובנה מבילוי ביום, כשהיא נהגת ברכב, והעמידה את רכבה בחניה במקום, אך לא חנתה (עמ' 18, ש' 9-10). כשהתמכנו להוציא את הדברים מהרכב הגעה המתלוונת מצד הנושא **ופתחה את דלת הרכב**. בנסיבות אלה, ביקשה מהם המתלוונת להזיז את הרכב והנאשמת נענתה (עמ' 18, ש' 11-16). הנאשמת מתארת שראתה את המתלוונת כשהיא נותרת לעמוד ולהמתין מחוץ לרכבם וכעבור פחות מדקה **שבה ופתחה את דלת הרכב** "בבריותות" והאיצה בנאשמת להזיז את הרכב מיד. בתגובה הטיחה בה הנאשמת **"מי את בכלל?"** (עמ' 18, ש' 16-19, ש' 31; עמ' 20, ש' 23-24, ש' 27-30; עמ' 23, ש' 12-13). הנאשמת העידה שהמתלוונת קיללה אותה וכינתה אותה "פרחה" ו"שרמוטה", הטיחה בעלה "רוסי מסריך" (עמ' 18,

ש' 22-21, ש' 29-30), **כשבפעם השניה שהמתלוננת פתחה את דלת הרכב**, היא הרימה את הקול ובינה בן ה-3 של הנאשمت שהיא במושב האחורי החיל לבוכות מהצעקות (עמ' 18, ש' 21-24; עמ' 20, ש' 6; עמ' 21 ש' 2).

הנאשمت הכחישה מכל וכל ששפכה משקה על רכביה של המתלוננת, הכחישה שתקיפה אותה פיזית או שאימאה עליה שתומות (**ת/4**, ש' 11, ש' 13, ש' 15, ש' 17, ש' 6, ש' 8, ש' 10, ש' 17, ש' 26; **ת/5**, ש' 6, ש' 20, ש' 30; עמ' 9-8; עמ' 23, ש' 18), וטענה **שכלל לא יצא מהרכב**, אלא נותרה בו על מנת להריגע את בנה שבכבה (עמ' 18, ש' 24, ש' 31; עמ' 19, ש' 6, ש' 8, ש' 24, ש' 31-29). המתלוננת נשarra לעמוד במקום, הודיעה שלא תזוז עד שייזוז את הרכב, עד שלבסוף הנאשמת יצאה פיזית מהרכב ואמרה לה לזרז מהמקום מכיוון שיש לה יلد קטן ברכב, וגם בעלה אמר לה להתרחק, אך המתלוננת נותרה לעמוד במקום (עמ' 18, ש' 27-25, ש' 32-33; עמ' 19, ש' 2-3). הנאשמת העידה שהמתלוננת היא שאימאה עליה ועל בעלה **שהוא תשבור לה את האוטו** (עמ' 19, ש' 15-12, ש' 17; עמ' 20, ש' 5, ש' 27-26), ועל כן לא נשארו להחנות שם, אלא האירוע הסתיים בכך שהיא ובעלה נסעו מהמקום (עמ' 19, ש' 11-10, ש' 19; עמ' 21, ש' 30). בהודעה מסרה שחנתה את הרכב מספר רוחבות ממשם, למרות שגרה באותו רחוב (**ת/4**, ש' 9-8).

14. מעדותו של דין קובלצ'יק, בעלה דاز של הנאשמת, אשר נכח ברכב בעת האירוע, עולה שעובר לאירועם חזרו מבילוי משפחתי ביום, עצרו את הרכב במקום ליד הבית, ובזמן שישבו מקדימה, כשהנאשمت במושב הנגג והילד במושב האחורי, הגיעה המתלוננת לרכב ואמרה להם בבריותם להעיף את הרכב מהמקום, **ニסתה לפתח** בכוון את דלת הרכב וקיללה "שרמוטה", "רוסי מסריך" ו"בני זונות" (עמ' 24, ש' 10-13, ש' 17-15, ש' 27). לדבריו, המתלוננת **ニסתה לפרט** לאוטו, הוא מנע זאת ממנה וסגר את הדלת (עמ' 24, ש' 18). בעת שהמתלוננת **דפקה על החלון** הרכב בצד המושב שלו, הנאשמת פחדה והילד בכח במושב האחורי (עמ' 24, ש' 27, ש' 20-18; עמ' 24, ש' 18). לאחר שהמתלוננת **ニסתה לפתח** את דלת הרכב, דין מעיד שיצא מהרכב ואמר לה **"תלכי מפה, תתרחקי מפה"** (עמ' 24, ש' 12), וכי גם הנאשמת צעה לעלה שתתרחק, אולם נותרה **לשבת בתוך הרכב** (עמ' 24, ש' 28). לבסוף, מתאר דין, שהנאשמת התנעה את הרכב והם עזבו את המקום (עמ' 24, ש' 25-24, ש' 30).

מהימנות עד ההגנה

15. בנגד לגרסתן הקוורנטית והאמינה של עדות התביעה, הרי שגרסאותיהם של הנאשמת ודין מעילות פערם מהוותים ומצביעות על חוסר אמינות ומרימנות ברורים. יתרה מכך, כל אחת מהגרסאות רציפות ומוגנתות בהציגתה של המתלוננת כ"ברונית ואלימה" ובהציגת הנאשמת ובעלה כקורבנות.

כבר בשאלת פשיטה לגבי עיסוקה סותרת עצמה הנאשמת, עת במשפטה מוסרת כי היא עובדת כgannt ומאמנת כושר ובבית המשפט טענה כי היא עבדת בניקיון (**ת/4**, ש' 29; עמ' 19, ש' 28). התרשםתי שהנאשמת ניסתה להסתיר את העובדה שהיא בעלה חזק פיזי וכושר גופני טוב, באופן שמתיחס עם גרסת המתלוננת כניצפה בסרטון מצלמת הגוף, לפיה **הופתעה מהחזק הרבה שהיא לנאשמת**, למראות שאינה גדולת במידותיה (**ת/1א'**). הנאשמת עצמה מעידה שהמתלוננת, לכארה, אמרה לה שהיא "זריזה" ו"חסונה" (עמ' 19, ש' 25), דבר שלא נאמר על ידי אף אחד מהעדדים, אולם מעיד על כך שהנאשמת מודעת לכוחה הפיזי.

16. סתיו מהוותים נוגעת לגרסתה של הנאשמת לפיה המתלוננת פתחה את דלת הרכב **פעמיים**, בעוד שלא זו עמוד 7

בלבד שלא אמרה זאת בשתי חקירותה במשטרה, אלא מတارت כי המתלוונת פתחה **פעם אחת** את דלת הנוסע (**ת/4**, ש' 4-6; **ת/5**, ש' 19-20, ש' 24-26), אלא ש愧ן סותר גרסה זו מכל וכל בעדותו (ראו להלן). כשבועתתה בחקירתה הנגדית עם סטירה זו אין בפיה תשובה. תחילתה היא מנסה להתחמק בכך שטענת כי לבנה יש חרדות מהairoע, וכשנשאלת שוב מדוע לא אמרה זאת בחקירה במשטרה טעונה כי זה "**פרח מזכרונה**" (עמ' 21, ש' 3-5, ש' 9), למרות שאת חקירתה הראשונה במשטרה פתחה במילים "**אני מבקשת למסור את הגורסה שלי** איתה אני זכרת **היטב**" (**ת/4**, ש' 2). גם עם תשובה זו עומרה בחקירתה הנגדית, כיצד שכחה לציין עובדת פתיחת דלת הרכב **פעמיים** במהלך שתי חקירות, וטענה כי זה היה פרט שולי והיא התמקדה בפרטים מהותיים דוגמת קלילות המתלוונת כלפיו ואימניה כי **תנפץ את רכבך** (עמ' 21, ש' 10-12). ואולם "הסביר" זה אינו מתישב עם העובדהשהנאשمت לא **ייחה** **لامתלוונת איוםים או קלילות** (למעט "פרחה") **באף אחת מהקיימות במשטרה** (עמ' 21, ש' 10-12, ש' 13-14).

בעניין זה יש לומר כי למרות שגם דן מעיד ששמע אiom מפי המתלוונת כי **"תשבור את הרכב"** (עמ' 24, ש' 18), אף אחד מהם לא אומר זאת במשטרה (עמ' 21, ש' 19-21, ש' 31).

גם גרסתו של דן לעניין זה אינה מהימנה. בעוד שבמשטרה העיד שהמתלוונת "**ניגשה לאוטו ופתחה את דלת של הצעד של הנהג**", בית המשפט חזר בו וטען שהמתלוונת **ניסתה לפתח את הדלת אולם היא הייתה נעה** (עמ' 25, ש' 9-6; עמ' 27, ש' 1-2).

بعدותם הראשית מסר גרסה שלישיית לפיה המתלוונת **ניסתה לפרק לאוטו, הוא מנע זאת ממנה וסגר את הדלת** (עמ' 24, ש' 12, ש' 18), ובהמשך תיאר שהמתלוונת **דפקה על חלון הרכב** בצד המושב (עמ' 24, ש' 18-20).

יש לציין כי אף אחת מהגרסאות האמורות של דן לא מתישבת עם גרסתה הריבית של הנאשمت בבית משפט לפיה, כאמור, **המתלוונת פתחה את דלת הרכב פעמיים** (!). דן אף עומרה עם סטירה מהותית זו וטען שהוא זוכר שהדלת הייתה **נעולה** (עמ' 25, ש' 15), לא זוכר שהיא דבר צזה, **שהמתלוונת פתחה את דלת הרכב פעמיים** (עמ' 25, ש' 20), וכי **לאורך כל האירוע דלת הרכב הייתה סגורה** (עמ' 25, ש' 14-13).

17. טענת הנאשمت לפיה נותרה לשבת ברכב על מנת להריגע את בנה הקטן, לא יצאה מהרכב באירוע ולא התקربה לרכב המתלוונת (**ת/5**, ש' 12, ש' 15) הופרכה מניה וביה נוכח הצילומים שצילמה המתלוונת בזירה בהם נראית הנאשمت **מחוץ לרכב**, ובעתים **שינתה** הנאשمت את גרסתה וטענה שהתרומות צולמו לאחר שהמתלוונת פתחה את דלת הרכב **בפעם השנייה** והנאשمت **יצאה ועמדה ליד רכבה כדי להגיד לה שתלך** (עמ' 22, ש' 33; עמ' 23, ש' 3-2).

גם בסוגיה זו סותר דן את עדותה של הנאשמת ואת עצמו באופן מהותי. תחילתה העיד שהנאשמת נותרה לשבת ברכב, לא יצאה ולא עשתה שום דבר באירוע (עמ' 26, ש' 3), וכי "**אני זוכר שטפוני לא התקربה לאוטו שלו**, גם אני **היהתי כל הזמן באותו**" (עמ' 24, ש' 32) ו"**לא היה שום מגע בין סטפוני למתלוונת**. **אני זוכר את סטפוני איתני באותו כל הזמן**" (עמ' 25, ש' 33). אך בהמשך משועמת עם התמונה בה הנאשمت נראית בבירור מחוץ לרכב באירוע (**ת/2**) טען לפתע שזה כנראה **כשהנאשמת יצאה לצעק על המתלוונת שתתרכך** (עמ' 26, ש' 5), באופן הסותר לחלוטין את הטענה שהנאשמת הייתה עמו ברכב כל הזמן.

גם בהודעתו במשטרה, כשנשאל איך נצפית הנאשمت הולכת לכיוון הרכב של המתלוונת, ענה **שהנאשمت לא עזבה את הצד של ההגנה**, וזאת **בניגוד לגורסתה של הנאשמת עצמה**, ובבית המשפט הודה שלא זכר זאת במשטרה, ושינה גרסתו לכך שהנאשمت אכן יצא מהרכב להגיד למתלוונת שתלך ותעוזב אותו (עמ' 27, ש' 13).

מעבר לשכל הגרסאות, כאמור לעיל, תמורה כיצד "נזכר" דין מעל דוכן העדים, בחלוף כשנתים מהairou, בפרט אותו "שכח" במשטרה, כשלושה חודשים לאחר האירוע, למורת דין מאשר שזכר טוב יותר במשטרה (עמ' 27, ש' 21-23).

בשולי הדברים יעור כי הנאשمت דין אינם מצלחים להסביר מדוע לפי גרסתם בשום שלב לא חשבו פשוט להזיז את הרכב לאחת משתי החניות עליון עדמה הנאשمت עם הרכב, למורת שהנאשمت השיבה בחיבור לביקשת המתלוונת להזיז את הרכב, ובמוקם זאת היא ובעלה "התעסקו" עם התארגנות והוצאה ציוד מהרכב (עמ' 23, ש' 7, ש' 10; עמ' 15; עמ' 27, ש' 15-16).

18. גם ברגע לחבלות על גופה של המתלוונת, שהוצגו לשוטרים **מיד** לאחר האירוע, הבהירה הנאשمت כל קשר לאלה, טענה **"לא נגעה"** בה ושמדבר בחבלות שנגרמו לה עוד קודם לאירוע (?), למורת שהעידה במפורש כי **לא ראתה את המתלוונת חבולה כלל כשפגשה בה (!)** (**ת/5**, ש' 6, ש' 19, ש' 39-40; עמ' 19, ש' 20-22; עמ' 23, ש' 21).

19. סתרה נוספת נוגעת לעובדה לפיה הנאשמת מייחסת למתלוונת ש**"היא אמרה שהיא מכירה אותו שאין עושה בעיות ברעננה, אני ذריזה. היא אמרה לי שני חסונה"** (עמ' 19, ש' 25) ומайдן העידה במפורש כי אין לה היכרות קודמת עם המתלוונת, או עם חזו, לא ראתה אותן מעולם ואין לה כל סכוס עם המתלוונת (**ת/5**, ש' 2; עמ' 20, ש' 13, ש' 15, ש' 19-17; עמ' 22, ש' 4-3; עמ' 23, ש' 30). בשל כך, הנאשمت אף אינה יודעת להסביר מה המנייע של המתלוונת להגיש נגדה תלונה במשטרה על תקיפה וכייד עלה בידה להציג חבלות טריות על גופה מיד לאחר האירוע, כמו גם להצביע על עדת ראייה אובייקטיבית וניטראלית לתקיפה, אם לא אירע דבר. לבסוף, טענה הנאשמת כי המנייע של המתלוונת הוא כספי (עמ' 23, ש' 28-25, ש' 32-33; עמ' 24, ש' 1-2).

20. באופן דומה, הנאשمت אף ניסתה למזער מחלוקת באירוע ולטעון כי היא **לא** התווכחה עם המתלוונת על החניה (עמ' 19, ש' 32-33; עמ' 20, ש' 1), **לא** ענתה לה כזו כינתה אותה "פרחה", **לא** קיללה אותה, **לא** איימה עלייה, **לא** הרימה כלל את הקול וכי המתלוונת **היא שהרימה את הקול, צעקה והיתה נסערת**, ופתחה את דלת הרכב בבריותות (עמ' 20, ש' 21-20, ש' 24-23, ש' 26, ש' 32-33; עמ' 21, ש' 2) **והיא זו** שאימה עלייה. לעומת זאת, שלה הנאשמת את התקיפה, חרף קיומן של ראיותחותכות בדמות חבלות ועדת ראייה אובייקטיבית, כאמור (עמ' 19, ש' 29-31).

כמו הנאשמת, גם דין מתאר באופן **מגמתי מאוד** שהמתלוונת הייתה "באקסטזה" (עמ' 24, ש' 22), ניסתה לפרוץ את הרכב ב"כח", קיללה וצעקה, איימה עליהם (עמ' 25, ש' 3), בעוד שהוא ואשתו חשו מותקפים, פחדו, וכאמור נותרו ברכב במהלך כל האירוע. רק כשהשואל במפורש ענה בחצי פה כי **"יכול להיות"** שהוא והנאשمت קיללו גם הם באירוע (עמ' 27, ש' 9-10) וגם זה תוך מזער חלוקם באירוע במידה ניכרת, **ఈהנאשمت עצמה מודה במשטרה שצעקה על**

המתלוננת וקיללה אותה (**ת/4**, ש' 6-7).

21. בנסיבות אלה, אני דוחה את גרסאותיהם של עדי ההגנה מכל וכל. אין ספק שעדויותיהם מגמתיות, מטרתן להסביר את פני המתלוננת ולהפוך את היוצרות בניסיון לחוץ עצם מסיטואציה בה אשםתה של הנאשמה ברורה והוכחה כבדעת. לא התרשתי שהנאשمتodon פחדו מהמתלוננת. לו היהתה הנאשמת חשה "מאוימת" או "مفוחדת" כתענתה (**ת/4**, ש' 8; עמ' 23, ש' 5) היה מצופה שתישע מהמקום על אתר (בהתה כבר בתוך הרכב), או למצער היה מצופה שמי מהם יתקשר למשטרה או לפיקוח העירוני, צעדים בהם לא נקטו (עמ' 21, ש' 26-28; עמ' 27, ש' 4-5). יתרה מכך, הנאשמת מסירה במשטרה **"היתה נורא אדישה. לא לוקחת לב אנשים כאלה"** (**ת/5**, ש' 27), וממילאDOI שלא הייתה מתחמקת מפגישה עם השוטרים במקום לו הייתה "קורבן תמים" באירוע.

הוכח לפני שהנאשמת היא שנגה בבריותם במקום, קיללה, איימה ותקפה פיזית את המתלוננת, ולבסוף שראתה שהאחרונה צילמה אותה ואת רכבה ומתכוונת להגיש תלונה (עמ' 20, ש' 7; עמ' 21, ש' 18-16, עמ' 23, ש' 28-26) **נמלטה** מהמקום, למרות שבהמשך ידעה שהוא דרשויה לחקירה. לא בכדי התהמקה הנאשמת מעימות במשטרה עם המתלוננת (**ת/4**, ש' 21).

טענה שהתקשרה, כמובן, למוקד העירוני אינה אמונה בעליל, הוביל ולא טרחה כלל להמתין להגעת ההחלטה העירוני (עמ' 20, ש' 4; עמ' 21, ש' 25; עמ' 21, ש' 23; עמ' 22, ש' 1-4), כשמנגדן כלל "אינו זוכר" אם היא התקשרה למוקד העירוני (עמ' 26, ש' 28, ש' 30).

מחדי חקירה

22. לא ניתן להטעם מאופן ניהול החקירה בתיק דן, ניהול חקירה רשלני, אשר נפלו בה מספר פעמים, החל מהטיפול בשטח וכלה בתיעוד ובתפיסת הראיות. יחד עם זאת, לאחר שkeit מכלול הראיות, לא ראייתי שהיא בעובדה זו כדי לפגוע בהגנת הנאשמת, לגרום לה לעיוות דין, או כדי להטיל ספק סביר באשמה. הכל כמפורט להלן -

א. **מחדל תיעוד החבלות על גופה של המתלוננת בזירה** - מיד לאחר האירוע, תיעודה המתלוננת את החבלות על גופה בטלפון הנייד, ובכלל זה - המאטומה על לחיה השמאלית, המאטומה מעל לשפה העליונה ושרtot על ידה הימנית (**ת/2**). היא אף תיארה את האופן בו נחבלה והצבעה על חבלות אלה בפני השוטרים שהגיעו לזרה (סרטן מצלמות הגוף, **ת/1א'**, דקה 2:36 עד 2:41; עמ' 11, ש' 15-19) והיא נצפית בסרטון כשהיא מציגה בפניהם את התמונות שצילהם באירוע בטלפון הנייד. היא אף הושיטה את ידה על מנת להראות את השရיטות.

معدותה של רס"ר אוראל טסה, אשר הגיעו לזרה מיד לאחר האירוע וצילהם את המתלוננת במקום באמצעות מצלמת הגוף וערכה דוח פעללה (**ת/1; ת/1א'**; עמ' 4, ש' 15), עולה כי היא עצמה **לא** תיעודה את סימני האלים על גופה של המתלוננת, אלא השטור השותף שהיא עמה בזירה (עמ' 4, ש' 25-27; עמ' 5, ש' 1-2). צפיה בסרטון מעלה שלמרות שאוראל אומרת למתלוננת, לאחר שזו מראה לה את החבלות על ידה ולהיה, **"נצלם לך גם כן את היד..."** (דקה 3:35), **היא אינה מתעדת** את החבלות עצמה, ואף בהמשך כשהיא שואלת את השותף **האם תיעוד את**

החולות, הוא עונה בשלילה, **ועדיין אינו מתעד**. השותף אוחז בטאבלט בידו, השוטרים שניהם עומדים ליד המתלוננתDKות ארוכות, גובים ממנה פרטיהם אישיים, מעיינים בתמונות של האירוע אותם תיעודו בטלפון הנייד שברשותה ומשוחחים עמה דקotas ארוכות, ותיעוד של החולות על גופה - **אין!**

לא זו אף זו, בשיחה בין אוראל, הנשמעת היטב בסרטון, עולה כי השותף מייחס חשיבות מכרעת לחולות שנראו על גופה של המתלוננת באומרו: "... **תראי יש לה סימנים אי אפשר לעוזב את זה ככה ... אם לא היה לה את הסימנים האלה זהה היה רק דחיפות זה שהוא אחר...**" (מדקה 10:5 ואילך). למרות זאת, אין כל תיעוד של החולות מטעם המשטרה, לא בזירה, לא בדו"ח הפעולה ולא בעת גביית תלונת המתלוננת בתנה.

למרות שאוראל אישרה כי אכן הייתה רואה חולות הייתה מתעדת זאת בדו"ח הפעולה, הרי שהסרטון ממצלמות הגוף מוכיח שהוא ראתה **שריטות על ידה של המתלוננת ולמרות זאת, לא תעודה זאת בדו"ח הפעולה** (עמ' 4, ש' 21-22), למעט תיעוד הדברים מפיה של המתלוננת לפיהם "... עד שلطענתה המודיעעה תקפה אותה הבוחרה **השניה באגוף לפנים וشرطו אותה בפרק יד שמאל**" (ת/1).

ב. **מחדר תיעוד החולות על גופה של המתלוננת בתנהת המשטרה** - כאמור, החולות על גופה של המתלוננת נעדרות כל תיעוד גם בתנהת המשטרה, בעת שהגיעה להגיש את התלונה. למרות שבעת הגשת התלונה כבר הודיעעה לחוקר יגאל בר כי צילמה תמונות ולביקשתו העבירה לו אותן עוד באותו יום בשעה 14:41, בדואר אלקטרוני ובתוכנת whatsapp (עמ' 10, ש' 27, ש' 29; עמ' 11, ש' 2-1, ש' 4-5), הרי שהתמונה מתועדות במצבי תיק החקירה רק בחודש יוני 2019 (!), ללא כל תיעוד אודוט אופן העברת התמונות למשטרה (עמ' 15, ש' 24-21). רק בשל תוכניתה של המתלוננת לשמור את תיעוד ההתקבות עם החוקר יגאל בר בתוכנת whatsapp בטלפון הנייד שברשותה, הוכח כי העבירה את התמונות כבר ביום הגשת התלונה וכי הוא פנה אליה בשנית ביום 20.6.19 לשם העברת התמונות **פעם נוספת** לביקורת רפואיים מהטיפול הרפואי שקיבלה (עמ' 15, ש' 28-29, ש' 30-32; עמ' 16, ש' 1-3, ש' 10-11), **זאת בגין גרטתו של השוטר יגאל בר שהעיד כי המתלוננת העבירה לבקשתו את התמונות רק ביוני 2019, כשאין בכך הסבר לזמן רב שחלף מאז האירוע** (עמ' 17, ש' 17, ש' 19). היקף המחדל מתברר בחקריתה הנגדית של המתלוננת, עת עולה כי במהלך גביית תלונתה החוקר כלל לא תיעוד שהבחן בחולות על גופה ולא צילם את החולות בתנה, כל זאת למחרות שהמתלוננת מפנה במפורש לכך שתיעודה בעצמה את החולות שנגרמו לה (עמ' 14, ש' 28-29; עמ' 15, ש' 5-6) ולמרות שהסרטון ממצלמות הגוף שצולם טרם הגשת התלונה היא נראית חבויה בידיה ובחליה, והוא אף **אפשרה את שרול החולצה ומראה חולות אלה לשוטרים** (ת/א'; עמ' 11, ש' 6; עמ' 11, ש' 19-15; עמ' 14 ש' 14-17, ש' 21). בנסיבות אלה, לא רק שחדלו החוקרים לתעד את החולות, אלא אף כמעט לנזק ראוי עת תמונות החולות שהמתלוננת תיעודה הוכנסו לתיק החקירה רק שלושה חודשים לאחר האירוע. למעשה, אלמלא הייתה המתלוננת מתעדת את החולות על גופה **מיד לאחר האירוע**, ושומרת את **תיעוד העברת התמונות עוד באותו יום למשטרה**, הייתה מתוערת שאלה בדבר הוכחת הקשר סיבתי בין החולות לאירוע הנטען.

ג. **מחדר תיעוד המשקה שנשפך על הרכב** - באופן דומה, למרות שהסירת אוראל מאשרת כי מקום בו היה משקה נשפך על רכבה של המתלוננת הייתה מתעדת זאת בדו"ח הפעולה (עמ' 4, ש' 24-23), הרי שהסרטון ממצלמת **הגוף המתלוננת מתארת במפורש כי הנאשפת שפכה לה משקה על הרכב**, אשר נמצא מרחק פסיעה מהמקום בו עמדה עם השוטרים בזירה, והאחרונים כלל לא ניגשו לרכב, לא בחנו אותו ולא תעדו את הרכב.

בנוספ', מזכיר של השוטר יגאל בר, שזכה בсрיטון למחמת האירוע, עולה כי אף הוא אינו מוצא דבר מה "רלוונטי" בו, ובכלל זה העובדה כי **דבר מגRESETת המתלוננת לא תועד (נ/2; עמ' 17, ש' 23)**.

ד. **מחדר בשיהוי חקירות הנאשمة** - מחדר מהותי נוסף לעובדה לפיה הנאשمة נחקרה רק בעבר חדשים וחצי לאחר האירוע. כבר בסרטון מצלמת הגוף נשמע הסיר השותף אומר לסייעת אוראל שיש חובה להביא את הנאשمة מיידית לחקירה. לאחר שאוראל מצינית בפניהם שהנאשمة כבר עזבה את המקום עונה לה השותף: "... **בסדר, איזו נתקשר אליה ונגיד לה להגיע מיידית ואם לא אנחנו נגיע אליה**" (דקה 24:5 ואילך). בנסיבות אלה, לא זו בלבד שהנאשمة לא הגיעה מיידית לחקירה, אלא שהיא נחקרה לראשונה רק בעבר חדשים וחצי (!) מהאירוע. ואולם, מעודותה עולה שהיא **שיקרה לשוטרים שהתקשרו אליה מהזירה ובקישו שתפגש בהם לבירור, וטענה כי "היא עם בנה בראשון לציון ולא נמצאת בקרבת מקום"** (ת/1). יש לציין שבמשטרת ספירה שנסעה וחנתה מספר רחובות משם למרות שגרה באותו רחוב (ת/4, ש' 8-9), ובבית המשפט מסרה כי היא ובעלתה חנו את הרכב מספר רחובות מהמקום, המתוינו וחזרו להחנות מתחת לביתה, **כחץ שעה** לאחר מכן, כשההמולה התפזרה (עמ' 22, ש' 6, ש' 8). משעומתה עם הסטירה האמורה, שניתנה הנאשمة את גרסתה וטענה **שבעלת נסע עם בנה לראשון לציון והיא נשארה** וכנראה שהשופרת לא הבינה נכון (עמ' 22, ש' 10, ש' 12, ש' 14). גרסה זו השתנתה פעמיים נוספת עת טענה שלא פגשה בשוטרים באותו יום כי **"היתה נסערת. זה הכל"** (עמ' 22, ש' 21-20). גרסה כבושא ו"חדשה" עולה בהמשך, עת מודה הנאשمة שלמרות שכפי שעולה מדו"ח הפעולה **"לאחר שהוסבר לה כי עליינו לפגוש אותה מסרה כי תגיע לתנהנה בשעתים הקרובות"** (ת/1) והיתה מבוקשת לחקירה, היא לא הגיעה לתנהנה כאמור, אולם לטענתה התקשרה לתנהנה וביקשה להגיע במועד אחר ונאמר לה שיצרו עמה קשר (עמ' 22, ש' 28-29), **שicha שאין לה כל תיעוד או תימוכין בתיק החקירה.**

מעבר לעובדה שמדובר בשקר ברור ומובהק מפי הנאשمة, שביישה להתחמק מחקירה, נשאלת השאלה - אם אכן נשאהה ברעננה כפי גרסתה בבית המשפט, מדוע לא נפגשה עם השוטרים בזירה כפי שהتابקה? לחילופין, הנאשمة אינה יודעת להסביר מדוע הגיעה לחקירה ראשונה רק חדשים וחצי מאוחר יותר, ולא מיד בסמוך לאירוע (עמ' 22, ש' 19-16). זאת ועוד, ככל שהיא "נסערת" מהאירוע, הרי שההיגיון והשלכל היישר מלמדים כי היה עליה להעדיף ולהגיע על אחר למשטרת ולהגיש תלונה כנגד אותה מתלוננת "שהפחידה" אותה ואימה עליה, ולא לשקר לשוטרים לגבי מקום הימצאה, להתחמק מחקירה ולהיעלם, ולהיחקר תחת זהירותה, פעמים, חדשים ארוכים לאחר מכן (עמ' 22, ש' 15, ש' 26-22).

אם כל זה לא מספיק, הרי שהשקר של הנאשمة מתחדד בעדותו של בעלה, דוקא, שהuid שלאחר האירוע הם מצאו חניה ברחוב בקרבת הבית, חנו ועלו הביתה (עמ' 25, ש' 31; עמ' 26, ש' 13). גם כשנשאל ברכל בתן הקטנה מה עשו לאחר האירוע, שב והיעד **שהיו בבית ואינו זוכר** **כל נסיעה לראשון לציון** (עמ' 26, ש' 17, ש' 19, ש' 21). מעודתו גם עולה שידעו שהנאשمة דרישה לחקירה כבר ביום שלآخر האירוע, כאשר הוא עצמו זמן למסור גירסה במשטרת, שוב בנגדו לגורסתה לפיה זומנה לחקירה רק בעבר חדשים וחצי (עמ' 26, ש' 25-26).

"גיררת הרגילים" בהתנהלות החקירה מتبטא גם עדת הראייה חדוה פוזנןסקי, אשר זומנה לחקירה במשטרת רק ביום 20.6.19 (עמ' 6, ש' 15), למרות שמה ופרטיה נמסרו על ידי המתלוננת כבר בתמונה שהגישה ביום האירוע במרץ 2019 (עמ' 6, ש' 18-20).

23. במצב דברים זה לא יהיה מרחיק לכת לקבוע כי החוקה התנהלה באופן רשלני מאוד, והיתה מאופיינית במקרים רבים, כמפורט לעיל. ואולם, נוכח תושייה של המתلونת, אשר תיעדה בזמן אמת החבלות בגופה, נוכח תיעוד ממצלמת הגוף של הסירת, בה נצפית המתلونת מראה לשוטרים את החבלות והם מאשרים קיומן ונוכח עדות הרואה האובייקטיבית אשר זקרה את פרטיו האירוע וחיזקה באופן משמעותי את גירושת המתлонת - הוכחו פרטי האישום מעבר לספק סביר, כנדרש בהליך הפלילי.

24. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשםת במינויו לה בכתב האישום, וכפועל יוצאה מכך בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

**ניתנה היום, כ"ז שבט תשפ"א, 09 פברואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד רוני אלסטר, הנאשםת
ובאת-כוחה.**